

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

DEN KORRUPTA NATURENS DJUPA FLODFÅROR

Gen 20:1-18 • Predikan G8B 2022-05-15 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vad roligt för mig att få ta en liten paus från att predika korta undervisande texter till att ta mig en an ett kapitel berättande text. Egentligen skulle ju Johannes ha predikat den här texten förra veckan, men han blev sjuk och för att vi ska hinna få med det tjugonde kapitlet innan Emanuel tar det 21:a kapitlet nästa vecka behövde vi ta det idag. Tyvärr är Johannes i Eslöv och predikar idag och kunde inte ge den predikan han förberett, och därför fick jag ta en paus från min serie i Efesierbrevet och istället vara med och predika detta kapitel ur Första Moseboken.

Vi har hört texten läsas. Det kan verka vara en relativt oviktig historia. Man kan undra varför den ens är med. Vi har en liknande händelse i det tolfte kapitlet och dessutom kommer ytterligare en liknande händelse i det 26:e kapitlet, fast det den gången handlar om Isak som låtsas att hans fru är hans syster. Något som är intressant med just den händelsen är att den sker på samma plats som i vårt kapitel, med en kung som heter Abimelek, som kanske kunde vara sonson till den Abimelek vi har i vårt kapitel.

Men när man har läst om Sodom och Gomorras undergång i kapitel 19 och om Isaks födelse i kapitel 21 kan det tjugonde kapitlet kännas som något av en transportsträcka. Men, vänner, låt oss inte tro på det. I det här kapitlet, i sin eventuella brist på stora händelser, finns oerhört viktiga lärdomar både för Abraham och för oss – lärdomar som, om vi tar dem till oss, kommer att ha bäring på hela vårt kristna liv.

Fast jag inte ens sagt vad det handlar om kan jag inte betona tillräckligt hur viktigt det här är. Vi har helt enkelt inte tid med halviktiga saker idag. Jag skulle vilja utrusta dig som en soldat i en armé. Jag kommer att hänga på dig en hel del utrustning, och beroende på vilka situationer du hamnar i kan det vara så att den utrustning du får gör skillnad mellan liv och död. Det betyder inte att jag nödvändigtvis kommer att säga något du inte redan hört. Men du vet hur det är med militär utrustning. Det handlar om funktion och tillförlitlighet. Vi har inte tid med ytligheter. Vi går in i en säsong där de olika frikyrkosamfundet har sina årliga konferenser och den kristna pressen som redan från början var full av trams fyller på nytt sina sidor med rapporter och krönikor om värdelösa förslag och nya försök att utplåna sig själv i en strävan efter den omgivande kulturens bekräftelse. Sådant har vi inte tid med, varken idag eller någon annan dag, eftersom vi har långt större saker att begrunda och förundras över. Så låt oss då gå vidare och titta på texten.

Jag delar upp den i fyra delar och vill kommentera dem i tur och ordning. Dock kommer jag att dröja kvar klart längst vid den tredje punkten eftersom det är där de flesta tillämpningarna kommer in. Punkterna är (1) problemet (vers 1-2), (2) Guds kontroll över alla

omständigheter (vers 3-7), (3) Abrahams ursäkter (vers 8-13), och (4) Guds oförstörbara löften (vers 14-18).

I. PROBLEMET (VERS 1-2)

Vi börjar med den första punkten som handlar om problemet i texten, vilket vi ser i verserna 1-2,

¹ Moseboken 20:1-2 (SFB-15)

¹Abraham bröt upp därifrån [det vill säga från där han var tidigare, troligtvis Mamres terebindlund, 18:1] och flyttade till Negev. Där uppehöll han sig mellan Kadesh och Shur, och han bodde en tid i Gerar.
²Och Abraham sade om sin hustru Sara att hon var hans syster. Då sände Abimelek, kungen i Gerar, bud och hämtade Sara till sig.

Här kom alltså Abraham till filistéernas land som en främling. Han har blivit lovad det land han vandrar runt i, men han är fortfarande en främling. Omedelbart när vi läser de här verserna ser vi att Abraham upprepar samma synd som han gjorde i det 12:e kapitlet när han begav sig ner till Egypten och var rädd att han skulle bli dödad för att hans fru Sara var så vacker. Han ljög, helt enkelt, och lät kungen i landet ta henne till sin egen fru för att rädda sitt eget skinn.

I det 12:e kapitlet står det att det berodde på att hon var så vacker. Det var många år tidigare. Här är Sara i 90-årsåldern. Det står inte varför kungen skulle ha just henne. Kanske var det så att han ville ha en äktenskapsallians eftersom Abraham var en så inflytelserik man. För det var han ju verkligen, nästan en kung i sin egen rätt. Han hade mängder av boskap och tjänare och han hade besegrat flera andra kungar.

Är det inte intressant att alla kulturer har sina positiva och sina negativa sidor. Här är en kultur där man höll äktenskapet högt. Man kunde inte bara ta en annan mans fru. Man förstod att äktenskapsbrott är en synd. Man märker det på den här hedniska kungen när han utbrister ”vad har jag gjort mot dig!” till Abraham. Han visste att man inte ska begå äktenskapsbrott.

Mord, däremot. Det verkar inte vara lika viktigt. Man kan inte bara ta hans fru, men man kan ju alltid döda honom och sen ta hans fru eftersom hon då inte längre är att betrakta som gift. Så Abraham tog fram sin gamla plan, att vart de än kom skulle de säga att Sara var Abrahams syster. Och Abraham ursäktade sig med att det tekniskt sett också stämmer eftersom hon var hans halvsyster. Men det är ingen tvekan om att det var en fråga om att vilseleda, det vill säga ljuga.

Abimelek har ett fint namn. Det betyder ”min far är kung.” Vi vet inte om det här var hans tilltalsnamn eller om det var en titel, ungefär som Farao. Vi vet i alla fall att det ett antal år senare också fanns en kung i samma land som hette Abimelek. Men hursomhelst har vi återigen problemet: till följd av Abrahams lögn har hans fru Sara blivit tagen av en mäktig, utländsk kung. Så vad kommer nu att hända?

Det leder oss till nästa punkt, utifrån vers 3-7, som är det första samtalet i texten, mellan Gud och Abimelek. Jag kallar punkten ”Guds kontroll i alla omständigheter.”

II. GUDS KONTROLL I ALLA OMSTÄNDIGHETER (VERS 3-7)

Så efter att ha gett en liten introduktion till berättelsen i de första två verserna kommer vi nu till själva händelserna. Först in på scenen har vi berättelsens huvudperson: Gud själv. Det är

han som tar initiativet och det är han som driver berättelsen framåt. Det börjar med att han kommer till Abimelek i en dröm. Det är inte den sortens dröm man vill ha. Gud börjar med att säga att Abimelek kommer att dö på grund av den kvinna han tagit eftersom hon är en annan mans hustru. Abimelek svarar att han är oskyldig. Han visste inget och dessutom har han inte rört henne. Han har inte gjort något fel. Gud bekräftar att han vet att Abimelek gjort detta med uppriktigt hjärta och sedan fortsätter han att förklara hur Abimelek ska gå tillväga för att reda upp den här röran och rädda sitt eget liv och livet på alla i hans hus.

Parallellen med Jona

Det finns en parallell mellan den här berättelsen och berättelsen om Jona. Ni minns att Jona var den motvillige profeten som Gud sände till den stora och onda staden Nineve. Men Jona ville inte resa dit och därför gav han sig av åt det motsatta hållet. Med undantag för några verser i det andra kapitlet när han är i fiskens mage och nära döden – det verkar ha ödmjukat honom för ett tag – så framstår Jona som sur och envis och någon som bara vill att hans fiender ska dö. Han vill inte att de ska få chansen att omvända sig och när de omvänder sig blir han arg på Gud att han är så snabb att förlåta.

Däremot verkar alla andra i berättelsen vara både kloka och gudfruktiga. Vi har sjömännen som förvisso tillbad andra gudar, men som insåg att de borde frukta den Gud som orsakat stormen och som bad honom om förlåtelse för att de kastade Jona överbord. Vi har kungen i Nineve som tillsammans med allt sitt folk omvände sig efter att Jona gått genom staden och förkunnat att den ska gå under om 40 dagar.

De här personerna som borde vara förtappade och onda framstår som mer kloka och hederliga än Guds egen tjänare. Detsamma gäller den här berättelsen om Abraham och Abimelek. Den här kungen verkar frukta Gud mer än Abraham. Är det inte märkligt? Det finns något djupt störande när den som bara lever för sig själv och för att maximera sitt eget välstånd i den här världen lever på ett sätt som väcker mer respekt än den som säger sig tillhöra Gud den Högste och som är satt att vara en välsignelse för alla andra folk. Det vittnar om att vi har glömt vilka vi är, vilken riktning vi har med våra liv och vem det är vi tillhör.

Hindrar Abimelek från att synda

Samtidigt ska vi nog inte skönmåla Abimelek för mycket. Det är sant att han var oskyldig och att han inte visste att Sara var gift. Men även om han skulle ha rört henne hade det varit en synd. Man kan begå synd i okunskap och det är fortfarande synd. Men lägg märke till igen att det är Gud som har all kontroll. Han säger själv i vers 6 att det var han som hindrade kungen från att synda mot henne.

Hur hindrade Gud Abimelek från att synda? Titta i vers 17. Det står att Abraham bad till Gud och att Gud botade Abimelek. Gud hade alltså gett Abimelek något sorts problem som gjorde att han inte kunde få barn. Någon sjukdom eller någon fysisk nedsättning som han behövde bli botad från. De flesta kommentarer gissar att Abimelek hade fått någon sorts nedsatt sexuell funktion under den tid som Sara var hos honom och att det var av den anledningen han inte rörde henne. Återigen ser vi Gud som leder alla händelser.

Det är värt att påminna sig om att även om vi överväldigas av all den här världens ondska och även om alla omständigheter verkar hopplösa och oöverstigliga så är Gud fortfarande den som har all kontroll. Ingenting är någonsin hopplöst! Det betyder inte att det är Gud som är upphov till ondskan. Vi är ansvariga för våra handlingar. Vi är inte Guds marionettdockor. Gud gör inte som du kanske gjorde med din lillebror när du tog hans händer och sa ”sluta slå

dig själv!” Det är inte så han leder. Däremot regerar han över allting i en övergripande suveränitet. Han har aldrig bråttom. Han är aldrig pressad.

Det är lätt att bli överväldigad av allt lidande och all ondska. Men vi har aldrig varit menade att bära hela världens lidande på våra axlar. Så vi hör om det och vi sörjer och vi ber och samtidigt får vi ha absolut visshet att mitt i allt detta elände har vi en allsmäktig och allvetande och oändligt god och rättfärdig Gud som leder hela historien framåt, helt och hållet enligt sin goda vilja.

Vi går vidare till den tredje punkten. Abrahams ursäkter, i vers 8-13.

III. ABRAHAMS URSÄKTER (VERS 8-13)

Hör på den åttonde versen,

1 Moseboken 20:8 (SFB-15)

”Tidigt nästa morgon steg Abimelek upp och kallade till sig alla sina tjänare och berättade allt för dem. Männen blev mycket förskräckta.

Det är tydligt att Abimelek är skakad. Han och hans män fruktar Gud. De har säkert inte ordning på sin teologi; de trodde säkert att det här handlade om en gud bland många andra gudar, men det går inte att ta minste på att de menar allvar. Och det är åtminstone en början. Gudsfruktan är begynnelsen till visdom. Det är inte allt, men det är aldrig mindre.

Vi ser också att Abimelek kallar på Abraham och konfronterar honom:

1 Moseboken 20:9-10 (SFB-15)

”Abimelek kallade på Abraham och sade till honom: ”Vad har du gjort mot oss? Och vad har jag gjort för synd mot dig, eftersom du har dragit en så stor synd över mig och mitt rike? Du har gjort sådant mot mig som ingen borde göra.” ”Och Abimelek frågade Abraham: ”Vad tänkte du när du gjorde det?”

Han frågar Abraham: varför försöker du förstöra mitt liv? Vad har jag gjort dig?

Abraham försöker att försvara sig. Han ger tre ursäkter för sitt beteende.

1. ”Det finns ingen gudsfruktan här”

För det första säger han att han trodde att det inte fanns någon gudsfruktan på det här stället. Han tog för givet att de skulle döda honom.

Det är ingen tvekan om att Abraham hade fel. Faktum är att personerna på den här platsen har agerat mer hedervärdigt än Abraham själv. Men även om han hade haft rätt måste vi veta att det finns något som är värre än döden. Något som kännetecknar en gudfruktig och mogen kristen är att *han eller hon fruktar synden mer än han eller hon fruktar lidande*. Han eller hon förstår att synden utgör ett större hot än lidande, ja till och med än döden själv.

Det är ju det som gör ett sådant intryck på oss när vi läser om modet hos de tre judiska pojkar i Daniels bok som får välja mellan att tillbe Nebukadnessars guldstaty eller att kastas i en brinnande ugn. Du minns vad de säger,

Daniel 3:17-18 (SFB-15)

”Om det blir så, är vår Gud som vi dyrkar mäktig att rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung. ”Men om inte, så ska du

veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte tillber guldstatyn som du har ställt upp.

Varför? Varför tänker de ändå inte tillbe Nebukadnessars staty? Därför att de vet att det finns något värre än döden.

Så dels hade Abraham fel i sitt första antagande att det inte fanns någon gudsfruktan här. Han trodde att detta skulle vara en kloak av ondska, precis som Sodom hade varit. Men så var det inte. Här fanns en grundläggande respekt för Gud, så långt folket hade kännedom om honom. Dessutom hade Abraham fel när han tänkte att synden är befogad så länge det hjälpte honom att slippa lidande. Och det felet är långt allvarligare, rent av förödande.

2. "Tekniskt sett är hon min syster"

Den andra ursäkten Abraham ger är att Sara faktiskt *är* hans syster, tekniskt sett. Så egentligen har han ju inte ljugit. Eller? Jodå, det är ingen tvekan om att det är en lögn. Hans syfte var att förleda. Han höll borta väsentlig information vilket gav kungen en helt felaktig bild av hur det förhöll sig. Det är en lögn. Dessutom, när Mose lag skulle skrivas några hundra år senare, skulle det framgå att det är olagligt att gifta sig med sin syster. Så ända sedan Mose har Israels folk läst den här ursäkten och förstått att det är en usel ursäkt eftersom Abraham gjorde vad Gud senare skulle förbjuda. Så också den här ursäkten är dubbelt usel.

3. "Gud sände mig på vandring"

Den tredje ursäkten finns i den 13:e versen där Abraham säger "Gud sände mig på vandring" och det var på grund av det som han behövde vidta vissa försiktighetsåtgärder som involverade lögn och bedrägeri. Det här har varit hans plan hela tiden. Vem vet hur många gånger han gjort så här? Och vilken lögn det där, dessutom: "om du älskar mig Sara, så går du med i den här lögnen med mig." Det innebär inte bara att han krävde av henne att hon skulle visa sin kärlek till honom genom att hänga med i hans bedrägeri, det skulle dessutom betyda att hon skulle tas till främmande män. Abraham anspelar på Saras kärlek och tillgivenhet till honom och gör den till ett vapen och förvandlar henne till en bricka i sitt eget falska spel för att rädda sitt eget skinn. Och vems fel är det? Ja, inte Abrahams i alla fall, om man frågar honom. Nej, det är *Guds* fel! Det var Gud som sände honom på vandring och tvingade honom till allt det här.

* * *

Där har vi Abrahams försvar. Han har talat om filistéernas gudlöshet, han har talat om Saras tekniska relation till honom och han har talat om att Gud gjorde honom till en vandrare. Så vem är det som bär skulden, enligt Abraham? Ja, dels är det Abimelek. Dels är det Sara. Och dels är det Gud.

Är inte det väldigt mycket så vi också låter? Vems fel är det när du syndar? Jag tan tänka på en massa människor och omständigheter, men precis som Abraham är den sista jag tänker på är mig själv. Det kan vara ditt fel. Det kan vara min frus fel. Det kan vara Guds fel. Men mitt fel? Nej!

Vi gör alla så här, särskilt med de synder vi har närmast till. Vi söker ursäkter överallt, men vi tar inte ansvar för det själva. Ibland är vi verkligen offer för andras ondska; ibland är vi verkligen oskyldiga. Men allt som oftast, och även om det börjar som att någon annan verkligen gör ont mot oss, så blandas frågorna och vi börjar med ursäkter istället för att ta ett eget ansvar.

Problemet med återkommande synder

Och just den här synden, att ljuga om sin fru och utsätta henne för fara för att rädda sitt eget skinn, var en återkommande synd hos Abraham. En återkommande synd. De gamla puritanerna talade om ”besetting sins”. Det var ett uttryck man hämtade från Hebreerbrevet 12:1 som talar om att vi ska lägga bort särskilt synden som snärjer oss eller ansätter oss så hårt. Det är den sortens synder som vi är extra svaga för, som vi återkommer till gång på gång, om och om igen.

Jag talade inledningsvis om kulturer. Varje kultur har återkommande synder. Under 1700-talet hade man i kristna kulturer nolltolerans mot sexuell synd. Det betyder inte att det inte förekom sexuell synd, men det var något som kulturen så mycket allvarligt på. Men samtidigt var man mer eller mindre blind för rasism. Det var en återkommande synd i den kulturen.

I vår tid har vi raka motsatsen. Det finns stor medvetenhet och stor skam förenad med rasism. Det betyder inte att den inte förekommer, men i offentligheten finns nog ingen synd som stigmatiseras mer kraftfullt än den. Däremot är vår kultur genomsyrad av sexuell omoral. Det inte bara förekommer överallt i offentligheten, den hyllas som en dygd. Alla kulturer har vad Gamla testamentet benämner som ”offerhöjder” – synder som är så uppenbara, de är en så given del i det offentliga livet att man inte ens kan se att det skulle vara en synd. Det är en av anledningarna till varför det är så värdefullt för oss att vidga våra vyer och läsa historiska verk så att vi får distans till det som vi själva tar för givet.

Men det är inte bara kulturer som har återkommande synder, det gäller förstås också oss som individer. Vi återkommer till en situation som liknar något vi varit i många gånger förut. Vi upplever känslor vi upplever många gånger förut och som gensvar begår vi samma sorts synd som vi gjort många gånger förut. Det sker nästan reflexartat. Det går så lätt.

Teologen John Currid säger att var och en av oss har ”deeply worn channels of a corrupt nature”, att vi har en korrupt natur med djupt utnötta flodfårar. Det är alltså djupa fårar där våra återkommande synder kan välla fram. Djupa fårar där synden flödar lätt.

Vi har alla grävt i sandstranden och lekt med vattnet i små kanaler. Vi har lärt oss att om vi vill ha mycket vatten runt vårt sandslott måste vi gräva djupa fårar. Detsamma gäller våra hjärtan. Synden finner de lägsta platserna, de djupaste platserna, de djupt formade flodfårorna, där den lätt kan flöda fram. Och när den flödar fram så vidgar den fårorna så att den kan flöda lättare.

Förra veckan flög jag över öknen i den amerikanska västern, och jag tittade på de uttorkade flodfårorna som ledde från bergen. Det var tydligt att om det skulle komma något regn så kunde man lätt se hur vattnet skulle flöda. Flodfårorna fanns där, redo att leda vattnet.

Har du någonsin hört dig själv säga, ”varför gjorde jag så där *igen*!?” Samma sak, mönster. Du kanske kände dig ensam eller rädd eller arg eller sårad och så säger du att du inte ska göra det, men så gör du det. Igen. Du säger till dig själv för tusende gången att du inte ska prata på det där sättet, att du inte ska skvallra om andra. Att du inte ska tala nedvärderande om andra. Att du inte ska gå in på den där hemsidan. Att du inte ska vältra dig i självömkan. Att du inte ska ge rum åt din vrede. Men. Så känner du dig ensam, rädd, arg, sårad och så låter du för tusende gången synden flöda längs de djupt utnötta flodfårorna. Bitterhet, ilska, människofruktan, lögn, lusta, girighet, avund. Igen.

Här har vi den stora patriarken Abraham, en hjälte i tron. Han hade modet att lämna sitt hem och följa en okänd Gud ut i en okänd värld. Han hade ödmjukheten att låta sin brorson välja vart han skulle gå och inte gå och han hade haft modet att besegra kungar och integriteten att be för Sodom. Men så begår han samma eländiga synd igen. Hade vi inte lagt det där bakom oss? Abraham? Kommer du inte ihåg hur Gud om och om igen har tagit hand om dig och hållit sina löften? Du behöver inte oroa dig. Ändå är vi här igen. Det är en djupt utnött flodfåra i din korrupta natur.

På samma sätt är det förstås med oss. Det finns vissa synder i våra liv. De är säkert uppenbara för andra, men för oss är de så vanliga att vi knappt lägger märke till dem. Vi är så vana att hitta på ursäkter att vi har börjat trott på ursäkterna. Men därför är det så viktigt att vi orkar lyssna på andra.

Hur vi hanterar dem

Vänner, det är i det här sammanhanget jag talar om att vi inte har tid för ytligheter. Det finns något i våra liv som är värre än lidande. Synden leder till helvetet. Det är när vi börjar ta lätt på synden i våra liv som vi borde oroa oss för vårt eviga väl. Så hur ska vi hantera dessa återkommande synder i våra liv? Låt mig ge fyra korta råd:

För det första. Känn igen mönstret. Lägg märke till att du har känt så här förut och lägg märke till att du tenderar att falla på samma sätt.

För det andra. Kom ihåg hur det gick förra gången. Kom ihåg eftersmaken. Kom ihåg tomheten och bristen på glädje.

För det tredje. Inse att du har ett val. Du har verkligen ett val. Det är viktigt. Du måste inte göra det här igen. Jag vet att det är lätt att återkomma till det du är van vid och jag vet att du har upprättat ett system av ursäkter och jag vet att det är svårt att bryta mönstret. Men du är inte tvungen att gå dit igen. Det finns en annan väg.

För det fjärde. Kämpa! Vidta åtgärder. Du kommer inte att övervinna dessa återkommande synder med ren viljekraft. Det finns nästan ingenting man övervinner med ren viljekraft. Du måste hitta nya vanor. Gör konkreta förändringar. Sätt upp strukturer som gör det svårare för dig att falla tillbaka i gamla mönster. Blanda in andra som får hålla dig ansvarig. Och i allt detta: tro på Gud! Sätt ditt hopp till Kristus! Be om den helige Andes kraft att besegra synden.

Kom ihåg att du är frälst av nåd. Du var död i dina överträdelser, men Kristus älskade dig medan du var hans fiende och tog din död på sig så att du kan få hans eviga liv. Enda anledningen att du överhuvudtaget vill kämpa mot synden är att du har fått del av hans uppståndelseliv. Om du är en kristen så är du samtidigt förklarad rättfärdig och en syndare. Båda dessa är verkligheter i våra liv. Men vi hatar och motarbetar den ena och älskar den andra. Så upphör aldrig att kasta dig på honom. Han är ditt hopp och han är ditt liv. Han är din rättfärdighet, din vishet, din kraft. Han är vägen och han är sanningen.

IV. GUDS OFÖRSTÖRBARA LÖFTEN (VERS 14-18)

Jag går vidare till den fjärde punkten som beskriver upplösningen. Det är vers 14-18 och jag kallar punkten "Guds oförstörbara löften".

Abimelek återlämnar Sara till Abraham. Och sedan ger han Abraham tre gåvor. Boskap och tjänare, vers 14. Tillstånd att bo var han vill, vers 15. Och tusen siklar silver, vers 16. Det är en stor summa pengar; det skulle ta en arbetare 100 år att tjäna så mycket.

Jag brukar tänka i Volvobilar. När Volvo skulle prissätta sin Amazon hade man riktmärket att den skulle kosta en årslön för en genomsnittlig inkomstagare. Här har vi alltså en gåva som motsvarar 100 nya Volvobilar.

Något som är intressant med de här pengarna är att de syftar till Saras upprättelse. De är ett offentligt tecken på att kungen inte rört henne. Vi ska återkomma till varför det är så viktigt.

Vad vi ser klart och tydligt är oföränderligheten och oförstörbarheten i Guds löften. När Abimelek gjorde fel mot Abraham innebar det förbannelse över honom, precis som Gud hade sagt, ”den som förbannar dig ska jag förbanna” (1 Mos 12:3). Även om det skedde omedvetet! Även när Abimelek begår en omedveten synd mot Abraham så förbannar Gud honom och hela hans familj.

Och när Abimelek gör rätt mot Abraham, till och med ger honom mer än han förtjänar, så innebär det det omvända – ”den som välsignar dig ska jag välsigna.” Så Gud botar dem. Och Abraham blir ett instrument genom vilket Guds välsignelse förmedlas till folken. Det var ju genom Abrahams bön det skedde.

Lägg nu märke till vad Abraham bad för, i vers 17. Vi har inte Abrahams ord, men vi ser resultatet. Gud helade Abimelek och gjorde så att hans hustru och hans slavinnor kunde föda barn igen. Föda barn!

Vi kan spekulera en smula. Den sak som Abraham önskade mest av allt och som han hade bett om tusentals gånger hade Gud aldrig gett honom. Hans fru hade aldrig fått något barn. Gud hade aldrig gett honom det. Trots tusentals böner, säkert under tårar och förkrosselse. Nu ber han en enda gång för samma sak för den här främmande kungen, och Gud svarar direkt.

Guds vägar är outgrundliga. Vi förstår inte varför han svarar på vissa saker men inte på andra. Men vi kan vara säkra på att den här berättelsen som slutar med att dessa kvinnor mirakulöst kunde föda barn inte är en tillfällighet, precis här, innan berättelsen om Isaks födelse. Något som är viktigt att se är att Abimelek inte rörde Sara. Varför är det viktigt? För att Sara snart ska föda ett barn. Och alla måste veta att det inte är Abimeleks barn.

Därför är det så viktigt att Sara får den här gåvan på tusen siklar silver. Det var en offentlig deklARATION att han inte rört henne. Alla kunde förstå det. Gud visste att alla behövde se det.

Kanske Abraham trodde, och kanske Gud ville att Abraham skulle tänka för ett ögonblick, ”jag bad en gång att Gud skulle låta dem få barn igen och Gud svarade. Kanske jag skulle be en gång till för Sara och mig? Kanske är det tid för Guds löfte att uppfyllas?”

AVSLUTNING

Låt oss fundera på detta i avslutningen: en av de saker som kapitel 20 gör för oss här, är att det är ett preludium till uppfyllelsen av löftet. Abraham riskerade löftet ännu en gång, men Guds plan kan inte omkullkastas av någonting. Guds plan att ge Abraham och Sara ett barn kunde inte omkullkastas av Abimelek och den kunde inte omkullkastas av Abrahams

återkommande synd. Guds löfte är oförstörbart. Vem vet vad Gud kommer att göra mitt ibland oss?

Vi vet inte. Vi har inte samma löften som Abraham. Men om vi försöker sätta oss in i Saras situation ett ögonblick: vad tror du att Sara tänkte under dessa veckor och månader? ”Hur kunde jag hamna här? Varför är jag här? Jag borde vara hos Abraham! Jag borde vara en mamma! Gud har lovat att jag inom ett år skulle vara mamma och klockan tickar! Jag kan inte förstå att allt skulle omintetgöras här, hos den här främmande kungen!”

Men det gjorde inte det. Allt skulle vända. Allt som Gud lovat skulle förverkligas. Hur märkligt det än verkade för Sara i den stunden.

Guds löften är oförstörbara. Hans löften att förlåta när vi omvänder oss. Hans löften att komma nära oss när vi närmar oss honom. Hans löfte att komma åter för att döma levande och döda. Hans löfte att frälsa alla de som åkallar Jesu namn. Hans löfte att verka för alla de som älskar honom och är kallade efter hans beslut. Hans löfte att göra mer än vi något vi ber om eller kan föreställa oss.

Det är inte svårt att föreställa sig några månader senare i 1 Mos 21, när Isak till sist hade fötts. Abraham håller honom i sin famn, efter alla dessa decennier av väntan. Gud höll fast vid sitt löfte. Det är lätt att förstå sig hur han såg på den lille pojken ansikte och sa: ”Isak, enda anledningen att du finns är Guds nåd. Jag var på väg att förstöra allt för 17 år sedan med Ismael. Jag var på väg att förstöra allt för några månader sedan med min lögn för Abimelek. Om Gud hade låtit mig göra på mitt sätt skulle jag ha förstört allting. Mina tankar och mina planer skulle ha förstört allt. Men Guds tankar är högre än mina tankar. Och hans vägar är högre än mina vägar. Hans nåd är orubblig.”

Älskade vänner, låt oss kasta oss i hans nåd. Vi går igenom olika omständigheter och lidanden, och vi vet smärtsamt väl hur vi kan känna oss förvirrade och överväldigade. Det kan se omöjligt ut, men Gud kommer att leda oss igenom. Han är trofast.